

uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 13/4075, AWB 13/4986, AWB 13/6088

uitspraak van de enkelvoudige kamer van **04 SEP. 2014**

in de zaak tussen

[REDACTED] (eiser sub 1)
[REDACTED] (eiser sub 2)
[REDACTED] (eiser sub 3)
[REDACTED] (eiser sub 4)
[REDACTED] (eisers sub 5)
[REDACTED] (eiser sub 6)
[REDACTED] (eiser sub 7)
[REDACTED] (eiseres sub 8)
[REDACTED] (eiser sub 9)
[REDACTED] (eiseres sub 10)
[REDACTED] (eiser sub 11)
(gezamenlijk te noemen eisers),
(gemachtigde: [REDACTED]).

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heerde te Heerde,
verweerder.

Procesverloop

Bij tussenuitspraak van 18 februari 2014 heeft de rechtbank verweerder in de gelegenheid gesteld om binnen zes weken na de datum van verzending van die uitspraak de daarin genoemde gebreken te herstellen en daarvan schriftelijk mededeling te doen aan de rechtbank, zulks met inachtneming van hetgeen in de tussenuitspraak is overwogen. De uitspraak is op dezelfde dag aan partijen gezonden. Voor het procesverloop wordt naar deze uitspraak verwezen.

Bij brief van 25 maart 2014 – met bijlagen – heeft verweerder van de mogelijkheid om de gebreken te herstellen gebruik gemaakt.

Eisers hebben bij brief van 16 april 2014 hun zienswijze gegeven over verweerders wijze van herstel. Tevens heeft eiser sub 3 een contra-expertise van de Johan van Oldenbarnevelt Stichting van 14 april 2014 overgelegd.

Op 30 juni 2014 heeft een nadere zitting plaatsgevonden. Gemachtigde van eisers is daarbij verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden, [REDACTED]

_____ werkzaam als juridisch adviseur bij de gemeente Heerde en bijgestaan door _____ jurist planschade, _____ medewerker ruimtelijke ordening en _____ medewerker van het Kenniscentrum Overheid en Bestuur.

Overwegingen

1. Voor wat betreft de relevante feiten en het juridisch kader wordt verwezen naar de desbetreffende rechtsoverwegingen in de tussenuitspraak van 18 februari 2014 (hierna: de tussenuitspraak).
2. De rechtbank heeft verweerder in de tussenuitspraak in de gelegenheid gesteld om de gebreken, opgenomen in rechtsoverwegingen 11, 12 en 20 van de tussenuitspraak, te herstellen.
3. Verweerder heeft naar aanleiding van de tussenuitspraak opnieuw advies gevraagd aan het Kenniscentrum voor Overheid en Bestuur (hierna: het Kenniscentrum). Het Kenniscentrum heeft op 20 maart 2014 nader gereageerd op de door de rechtbank in de tussenuitspraak geconstateerde gebreken, welke reactie verweerder tot de zijne heeft gemaakt.

Geconstateerde gebreken

4. In rechtsoverweging 11 van de tussenuitspraak heeft de rechtbank het volgende gebrek vastgesteld:
"11. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de bouwmogelijkheden buiten het bouwvlak maximaal zijn ingevuld en dat de daardoor verslechterde situeringswaarde bij de planvergelijking is betrokken. Verweerder verwijst in dit verband naar paragraaf 6.3 van de adviezen van het Kenniscentrum, waaruit blijkt dat rekening is gehouden met het oprichten van bouwwerken, geen gebouwen zijnde, van ondergeschikte aard tot een hoogte van 8 meter, zoals bijvoorbeeld een fietsenberging en speelvoorzieningen.

De rechtbank kan dit standpunt van verweerder niet zonder meer volgen. Hoewel uit paragraaf 6.3 van de respectievelijke adviezen van het Kenniscentrum blijkt dat de verruimde mogelijkheden voor het oprichten van bouwwerken, geen gebouwen zijnde, bij de planvergelijking zijn betrokken, heeft het Kenniscentrum – en daarmee verweerder – zich eveneens op het standpunt gesteld dat het moet gaan om bouwwerken van ondergeschikte aard. Niet duidelijk is wat verweerder hiermee bedoelt. Voor zover verweerder beoogt te stellen dat de op te richten bouwwerken qua omvang ondergeschikt moeten zijn aan de binnen de bouwvlakken aanwezige hoofdmassa, kan dit standpunt niet worden gevolgd. Uit het bepaalde in artikel 3 van de planvoorschriften van het nieuwe planologische regime volgt niet dat sprake moet zijn van een bouwkundige ondergeschiktheid van de op te richten bouwwerken. Wel moeten deze bouwwerken ten dienste staan van de aan de grond gegeven bestemming, hetgeen een functionele ondergeschiktheid veronderstelt. Deze functionele ondergeschiktheid laat evenwel onverlet dat bouwwerken kunnen worden opgericht met een grote ruimtelijke impact. Zoals ter zitting is besproken zou op de gronden die ingevolge het nieuwe bestemmingsplan nader zijn geduid met de functieaanduiding "specifieke vorm van sport- en speelterrein" over de volle lengte van dit terrein (en veel dichterbij de woningen aan De Pagenberg) een speelwand/klimmuur kunnen worden opgericht van 8 meter hoog. De beroepsgrond slaagt. Het is aan verweerder om over dit aspect een nadere motivering te geven.

5. In de aanvullende reactie van het Kenniscentrum heeft het Kenniscentrum nader toegelicht dat met de aanduiding 'ondergeschikte betekenis' enkel is beoogd aan te geven dat andere bouwwerken, geen gebouw zijnde, qua functie niet op één lijn gesteld kunnen worden met hoofdgebouwen. Hierbij is volgens het Kenniscentrum niet bedoeld te zeggen dat de andere bouwwerken, geen gebouw zijnde qua omvang ondergeschikt zouden moeten zijn aan de binnen het bouwvlak aanwezige hoofdmassa. Voorts is er volgens het Kenniscentrum bij de planvergelijking rekening mee gehouden dat op de gronden die ingevolge het nieuwe planologisch regime nader zijn aangeduid met de functieaanduiding 'specifieke vorm van sport- en speelterrein', over de volle lengte, een speelwand/klimmuur kan worden opgericht van 8 meter hoog. Volgens het Kenniscentrum is hierbij ook rekening gehouden met het feit dat onder het nieuwe planologisch regime meer uitzichthinder mogelijk is, nu andere bouwwerken, geen gebouw zijnde, die zijn gelegen buiten het bouwvlak een veel hogere hoogte kunnen verkrijgen en op kortere afstand kunnen worden opgericht dan ingevolge het voorgeen geldende planologische regime mogelijk was. Dat de mogelijkheden van een speelwand/klimwand niet nadrukkelijk zijn vermeld brengt volgens het Kenniscentrum niet met zich mee dat hiermee geen rekening is gehouden.

6. Eisers hebben de inhoud van deze nadere reactie gemotiveerd bestreden. Op hetgeen namens hen is aangevoerd zal hieronder nader worden ingegaan.

7. De rechtbank stelt vast dat het Kenniscentrum in paragraaf 6.3 van de respectievelijke adviezen heeft gesteld dat het uitzicht van eisers door het nieuwe bestemmingsplan enigszins doch in beperkte mate is aangetast doordat de hoofdbebouwing binnen het plangebied deels hoger is dan op grond van het oude regime mogelijk was en bovendien de bebouwingsgrenzen voor deze hoofdbebouwing iets zijn verruimd. Verder sluit het Kenniscentrum enige toename van lichthinder vanuit de nieuwbouw niet uit. Gelet op de afstand van de woningen van eisers van de hoofdbebouwing en gezien de planologische mogelijkheden onder het oude regime, zal – zo stelt het Kenniscentrum – van een toename van schaduwwerking evenwel geen sprake zijn. Daarbij heeft Kenniscentrum er op gewezen dat de bebouwing, voor zover het betreft de eisers die woonachtig zijn aan De Pagenberg, op grotere afstand is komen te liggen.

De rechtbank stelt verder vast dat eisers in hun zienswijze op het door het Kenniscentrum opgestelde conceptadvies er op hebben gewezen dat, althans naar de mening van eisers, onvoldoende rekening is gehouden met de mogelijkheid van het oprichten van bouwwerken geen gebouw zijnde van 8 meter hoog op korte afstand van hun woonpercelen. Het Kenniscentrum heeft in reactie hierop gesteld dat het is uitgegaan van een maximale bouwhoogte van 9 meter (voor de hoofdbebouwing binnen het bouwvlak), waarbij de hele gevel van raampartijen kan worden voorzien en dat het aldus de mate van inblik op de percelen van eisers heeft betrokken bij de planvergelijking.

8. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit hetgeen hiervoor onder rechtsoverweging 7 is weergegeven dat het Kenniscentrum, en daarmee verweerder, de mogelijk gemaakte hoofdbebouwing binnen het plangebied als meest nadelige invulling van het nieuwe planologische regime heeft gezien. Dit laat zich echter moeilijk rijmen met het (eveneens) door verweerder ingenomen standpunt dat de bouwwerken buiten het bouwvlak qua omvang niet ondergeschikt hoeven te zijn aan de hoofdbebouwing. Immers, indien verweerder inderdaad de mogelijkheid van (bijvoorbeeld) het oprichten van een dichte wand van circa 80 meter lang en 8 meter hoog op korte afstand van de woningen van eisers bij de

beoordeling heeft betrokken, zoals hij stelt te hebben gedaan, dan valt niet in te zien dat eisers zouden worden geconfronteerd met lichthinder en inkijkhinder vanuit de binnen het bouwblok gelegen hoofdbebouwing. Deze bebouwing zou in die situatie nagenoeg volledig aan het zicht van eisers zijn onttrokken. Gezien de wijze waarop verweerder de verschillende relevante schadefactoren heeft beoordeeld, bestaat naar het oordeel van de rechtbank veeleer aanleiding voor de conclusie dat verweerder, waar hij stelt dat de buiten het bouwvlak op te richten bouwwerken van ondergeschikte aard moeten zijn, heeft bedoeld dat deze qua omvang ondergeschikt moeten zijn aan de hoofdbebouwing. In die situatie is het advies, en daarmee het besluit, beter te begrijpen. Maar deze uitleg is, zoals reeds in de tussenuitspraak is overwogen, niet juist. Hoe dan ook, door thans te stellen dat rekening is gehouden met de omstandigheid dat bouwwerken geen gebouw zijnde buiten de bouwvlakken qua omvang niet ondergeschikt hoeven te zijn aan de hoofdbebouwing, boet de gegeven beoordeling van de aan de orde zijnde schadefactoren in aan begrijpelijkheid.

9. Het advies mist gelet op het voorgaande een wisselwerking tussen enerzijds de schadefactoren die bestaan als gevolg van het oprichten van de hoofdbebouwing binnen het bouwvlak en anderzijds de schadefactoren die zich voordoen als gevolg van het oprichten van andere bouwwerken (geen gebouw zijnde) buiten het bouwvlak. De door verweerder gegeven motivering overtuigt niet. Gelet op het in de tussenuitspraak weergegeven één-kans-beleid zal de rechtbank dit geschilpunt thans definitief beslechten en vaststellen dat verweerder, anders dan hij zelf stelt, er bij de planvergelijking ten onrechte van is uitgegaan dat onder het nieuwe planologische regime buiten het bouwvlak enkel bouwwerken geen gebouw zijnde mogen worden opgericht die qua omvang ondergeschikt zijn aan de hoofdbebouwing. Het planschadeverzoek behoeft in dit opzicht een hernieuwde beoordeling.

Rechtsoverweging 12

10. In rechtsoverweging 12 van de tussenuitspraak heeft de rechtbank het volgende gebrek vastgesteld:

12. *Voorgaande geldt eveneens ten aanzien van het betoog van eisers met betrekking tot de mogelijkheid van het oprichten van een meerlaags parkeerdek aan de noord- en zuidzijde van het plangebied. Het Kenniscentrum heeft in zijn advies gesteld dat een meerlaags parkeerdek binnen de gronden met de aanduiding "parkeerterrein" niet reëel is, gelet op de oppervlakte en de omliggende gronden. Niet duidelijk is wat het Kenniscentrum met de verwijzing naar de "omliggende gronden" bedoelt. Voor zover het Kenniscentrum stelt dat de bouw van een parkeerdek met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is uitgesloten, nu de op- en afritten en de benodigde bochtstralen niet goed te realiseren zijn, is niet duidelijk of rekening is gehouden met de mogelijkheid van een autolift. Ook dit onderdeel dient van een nadere motivering te worden voorzien. Het standpunt van verweerder ter zitting dat geen behoefte bestaat aan de parkeerdekken is in dit verband niet maatgevend. Het gaat om een maximalisatie van de planologische mogelijkheden. De vraag of in de praktijk behoefte bestaat aan een maximale invulling is daarbij niet relevant."*

11. Het Kenniscentrum acht aan de noord- en zuidzijde van het plangebied een meerlaagsparkeerdek, van 8 meter hoog, gelet op de oppervlakte van deze gronden en gelet op de omliggende gronden niet reëel. In het aanvullende advies van het Kenniscentrum heeft het Kenniscentrum nader toegelicht dat met de omliggende gronden wordt verwezen naar de planologische inrichting van de omgeving. Dit acht het Kenniscentrum relevant in verband met de beoordeling van de maximale invulling van de mogelijkheid van een parkeervoorziening ten behoeve van auto's op deze locatie. Gelet op de afmeting (80 m bij

20 m) van de gronden in het noordelijk deel van het plangebied is het naar het oordeel van het Kenniscentrum 'met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid' uit te sluiten dat op deze locatie een meerlaagsparkeerdek tot 8 meter hoog kan worden gerealiseerd. Allereerst omdat de op- en afritten en de bochtstralen van het meerlaagsparkeerdek zeer moeilijk te realiseren zijn, hetgeen bij het realiseren van een autolift volgens het Kenniscentrum niet anders is. Ook vanuit een autolift dient er gedraaid en ingedraaid te worden. Daarbij merkt het Kenniscentrum op dat een meerlaagsparkeerdek van 8 meter hoog dient te zijn voorzien van een personenlift en ook andere bijbehorende voorzieningen behoort te hebben die ruimte in beslag nemen, zoals onder meer een nooduitgang, een trappenhuis en looproutes. Voorts acht het Kenniscentrum een meerlaagsparkeerdek van 8 meter aan de noordzijde van het plangebied niet aannemelijk nu hier eveneens de aanduiding "specifieke vorm van fietspad" geldt, waardoor volgens het Kenniscentrum rekening gehouden moet worden met een fietspad op deze locatie. Dit brengt met zich mee dat de ruimte voor de invulling van een meerlaags parkeerdek nog verder wordt beperkt.

12. De rechtbank stelt vast dat het verweerder thans heeft toegelicht wat het heeft bedoeld met de verwijzing naar de omliggende gronden en dat het vasthoudt aan de conclusie dat deze omliggende gronden, evenals het beperkte oppervlak van de voor parkeren bestemde gronden, het realiseren van een meerlaags parkeerdek voor auto's met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitsluit. Daarbij is tevens betrokken dat de op- en afritten en de benodigde bochtstralen niet goed zijn te realiseren. Dit neemt niet weg dat eveneens moet worden vastgesteld dat de gronden van het noordelijk deel van het plangebied met de functieaanduiding "parkeerterrein" een oppervlakte beslaan van circa 80 meter bij 20 meter en dat de kortste afstand tot de omliggende woningen circa 13 meter bedraagt. Niet is op voorhand duidelijk waarom het beschikbare grondoppervlak dan wel de planologische inrichting van de omgeving aan het realiseren van een meerlaags parkeerdek in de weg zou staan. Hetzelfde geldt voor een meerlaags parkeerdek aan de zuidzijde van het plangebied. Verder is niet duidelijk of verweerder rekening heeft gehouden met de mogelijkheid van gescheiden op- en afritten en valt niet zonder meer in te zien dat de benodigde bochtstralen bij het aanbrengen van een autolift zodanig zijn, dat ook een meerlaags parkeerdek met autolift om die reden niet uitvoerbaar is. Dat hiervoor nadere voorzieningen nodig zijn in de vorm van een personenlift en trappenhuis hoeft hieraan niet in de weg te staan, te minder nu een gedeelte van de voor "parkeren" geduide gronden binnen het bouwblok zijn gelegen, zodat het bouwen van een personenlift (een gebouw) niet is uitgesloten. Dat de bouwhoogte binnen dit gedeelte van het bouwblok is begrensd op maximaal 7 meter doet daaraan niet af.

De rechtbank volgt evenmin het standpunt van verweerder dat rekening moet worden gehouden met een fietspad op deze locatie. Immers, het noordelijk deel van het plangebied kent wee aanduidingen. Naast de aanduiding "specifieke vorm van fietspad" is het gebied tevens geduid als "parkeerterrein". Indien het noordelijk plangebied volledig ten behoeve van parkeerdoeleinden wordt aangewend is dit dan ook niet in strijd met de ter plaatse geldende bestemming.

13. Het Kenniscentrum heeft in de nadere reactie gesteld dat een meerlaags parkeerdek, niet de meest nadelige planologische invulling betreft. In de planvergelijking zou rekening zijn gehouden met de mogelijkheid van een bouwwerk (geen gebouw zijnde) ten dienst van de parkeerfunctie, bestaande uit een half open constructie met meerdere bouwlagen en één dichte zijde ten behoeve van het stallen van (brom-)fietsen en motoren. Dat deze mogelijkheid niet expliciet is benoemd, maakt volgens het Kenniscentrum niet dat daarmee geen rekening is gehouden.

De rechtbank volgt dit betoog niet. De wijze waarop het Kenniscentrum de beoordeling heeft gemaakt valt goed af te leiden uit (paragraaf 6.3 van) het advies dat is opgemaakt ten behoeve van eiser sub 9, die woonachtig is ten noordoosten van het plangebied. In dit advies is opgemerkt dat het uitzicht van eiser sub 9 in beperkte mate is aangetast, met name in zuidwestelijke richting. Deze conclusie valt evenwel niet goed te begrijpen indien tevens rekening is gehouden met een meerlaags bouwwerk met een dichte zijde op de gronden in het noordelijk deel van het plangebied (ten westen/noordwesten van het perceel van eiser sub 9) met de functieaanduiding "parkeerterrein". Evenals in rechtsoverweging 8 is aangegeven, bestaat veeleer aanleiding te veronderstellen dat het Kenniscentrum is uitgegaan met een invulling van deze gronden met bouwwerken van ondergeschikte omvang.

14. Voorgaande brengt mee dat een deugdelijke motivering nog steeds niet is gegeven en dat het gebrek niet is hersteld. Ook op dit punt zal de rechtbank het geschilpunt definitief beslechten, in die zin dat verweerder ook hier is uitgegaan van een te beperkte uitleg van de buiten het bouwblok aanwezige bouw mogelijkheden.

Rechtsoverweging 20

15. In rechtsoverweging 20 van de tussenuitspraak heeft de rechtbank het volgende gebrek vastgesteld:

"20. Ten aanzien van het betoog van eisers dat het wegbestemmen van de A. Lijphartlaan ten onrechte wordt aangeduid als een planologisch voordeel, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat een deel van eisers door het wegbestemmen van de A. Lijphartlaan niet langer hinder ondervindt van inschijnende koplampen en dat het wegbestemmen van het stuk weg verder leidt tot minder verkeershinder. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat voor het merendeel van eisers het vorenstaande kan worden gezien als een planologisch voordeel. Gelet op de situering van het perceel van eiser sub 2 ziet de rechtbank dit planologisch voordeel echter niet bij eiser sub 2. Ook desgevraagd ter zitting heeft verweerder niet nader verduidelijkt waarom eiser sub 2, die geen of nauwelijks zicht had op het wegbestemde gedeelte van de A. Lijphartlaan, hierdoor een planologisch voordeel zou hebben. Dat sprake is van een wijziging in verkeersstromen langs de woning van eiser sub 2 is zonder nadere uitleg, die niet is gegeven, niet direct te begrijpen. Dit betekent dat het vorenstaande niet deugdelijk is gemotiveerd. Het is aan verweerder om over dit aspect een nadere motivering te geven en nader te verduidelijken wat de consequenties hiervan zijn voor wat betreft de taxatie. Deze beroepsgrond slaagt eveneens."

16. In het nadere advies van het Kenniscentrum is toegelicht dat eiser sub 2 - gelet op de situering van het perceel aan de weg De Pagenberg en de ligging aan een t-splitsing - reeds met verkeersbewegingen kon worden geconfronteerd. Tevens kon eiser sub 2 met verkeersbewegingen worden geconfronteerd gelet op de ligging in de nabijheid van de weg A. Lijphartlaan. Er is voorts rekening gehouden met het feit dat de gronden een aanzienlijk aantrekkende werking hadden van onder andere bezoekers, scholieren en publiek. Het planologisch voordeel is volgens het Kenniscentrum gelegen in het feit dat er geen verkeerstroon meer is vanaf De Pagenberg - A. Lijphartlaan - Rhijnsburglaan. Enig voordeel dat er ook geen hinder wordt ondervonden van mogelijk inschijnende koplampen is hierbij niet meegenomen, aldus het Kenniscentrum. Verweerder heeft ter zitting nader toegelicht dat het wegbestemmen van de A. Lijphartlaan - ten opzichte van het oude planologische regime - als een 'voordeligere' situatie moet worden aangemerkt, maar dat per

saldo een nadeel resteert, zodat het Kenniscentrum er in feite ook geen waarde aan heeft gekoppeld.

17. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met het aanvullend advies van het Kenniscentrum het in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek hersteld.

18. De beroepen zijn gezien de tussenuitspraak van 18 februari 2014 gegrond. De rechtbank vernietigt de bestreden besluiten wegens strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Niet alle in de tussenuitspraak geconstateerde gebreken zijn hersteld, zodat geen aanleiding bestaat de rechtsgevolgen van de te vernietigen besluiten in stand te laten. De rechtbank ziet evenmin aanleiding zelf in de zaak te voorzien. De reden hiervoor is dat verweerder ter zitting heeft toegelicht dat hij de mogelijkheid van compensatie in natura wil onderzoeken, in die zin dat het bestemmingsplan "Heerde Dorp, Brede School Heerde West" zodanig wordt aangepast dat bouwwerken, geen gebouwen zijnde, buiten de bouwvlakken slechts tot een beperkte omvang kunnen worden opgericht. Om dezelfde reden ziet de rechtbank af van het doen van een tweede tussenuitspraak.

19. Gezien het voorgaande acht de rechtbank termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Awb en verweerder te veroordelen in de door eisers in verband met de behandeling van de beroepen gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vastgesteld op € 1.704,50 (1 punt voor het indienen van beroep, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, een half punt voor het indienen van een zienswijze over de wijze waarop het gebrek is hersteld en een 1 punt voor een nadere zitting, met een waarde per punt van € 487,00 en een wegingsfactor 1, hierbij uitgaande van samenhangende zaken). De rechtbank is voorts van oordeel dat de door eiser sub 3 gemaakt deskundigekosten niet voor vergoeding in aanmerking komen, omdat het advies van de Johan van Oldenbarnevelt Stichting naar het oordeel van de rechtbank niet heeft bijgedragen aan beantwoording van de voor de beslechting van dit geschil van belang zijnde vragen. Tot slot bestaat aanleiding te bepalen dat verweerder de door eisers betaalde griffierechten aan hen vergoedt.

Beslist wordt derhalve als volgt.

Beslissing

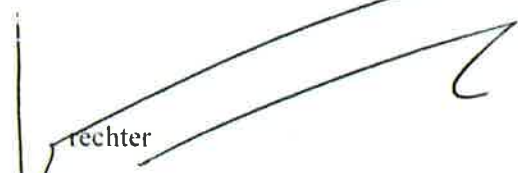
De rechtbank:

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden besluiten van 28 mei 2013, 6 augustus 2013 en 24 september 2013;
- draagt verweerder opnieuw op de bezwaren te beslissen met inachtneming van deze uitspraak en tussenuitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 1.704,50;
- bepaalt dat verweerder aan eisers het door hen betaalde griffierechten van in totaal € 480,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.A. van Hoof, rechter, in tegenwoordigheid van mr. E.M.L. Kousen, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: **04 SEP. 2014**

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: **04 SEP. 2014**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak en de tussenuitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

Voor kopie conform

De griffier van de
rechtbank Gelderland